

«Καλημέρα, παιδιά!» φώναξαν τραγουδιστά όλα μαζί.
«Καλημέρα, αγγελάκια» απάντησαν χαρούμενα
τα πιτσιρίκια.

Σε μερικά λεπτά είχαν γίνει φίλοι. Έπαιζαν μαζί
και γελούσαν. Ξαφνικά ένα κοριτσάκι είχε μια ιδέα!
«Αγγελάκια», είπε στους καινούργιους φίλους της,
«μας δίνετε λίγη από τη δροσιά σας για να χρωματίσουμε
τη χαρά και να την κάνουμε με τη βοήθειά σας ένα ρυάκι;
Θα μπορούσαμε να φτιάξουμε μαζί ένα ποταμάκι
όπου θα κυλάει η χαρά σαν χρωματιστό νερό
και θα τρέξει να ενωθεί με το νερό της βρύσης;
Σκεφτείτε πόσο χαρούμενοι θα γίνονται οι άνθρωποι
όταν θα το πίνουν!»

Ένα από τα αγγελάκια που στεκόταν στον ώμο της
γιαγιάς Πελαγίας κοίταξε το κοριτσάκι κατεργάρικα.
«Ξέρεις ποιος έβαλε ετούτη την ιδέα στο μυαλό σου; Εμείς,
φυσικά, γιατί έχουμε αυτή την ικανότητα! Βάζουμε στα
μυαλά των ανθρώπων όμορφες σκέψεις! Και πόσο θέλαμε
να κάνουμε όλοι μαζί ένα ωραίο έργο! Εμπρός, λοιπόν,
να βάψουμε τη χαρά και να φτιάξουμε το ποταμάκι της!»

«Ζήτω» φώναξαν τα παιδιά, και το κοριτσάκι που είχε
μιλήσει πρώτο ξαναρώτησε: «Να τη βάψουμε, ναι, αλλά τι
χρώμα;»

Αφού κουβέντιασαν για αρκετή ώρα για τα χρώματα,
αποφάσισαν να τη βάψουν μοβ! Ακριβώς το χρώμα
που είχε το φόρεμα της γιαγιάς Πελαγίας!

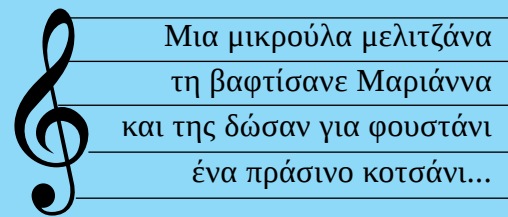
Μπες μέσα σε ένα τραγουδάκι
να ταξιδέψουμε μαζί,
να λύσουμε το караβάκι
που χάνεται στη μουσική...

Το ταξιδάκι

Από το ανοιχτό παράθυρό της η μικρή Στεφανία βλέπει τα πουλιά να πετούν και τα θαυμάζει. Σκέφτεται πόσα πράγματα θα μπορεί να βλέπει κανείς από κει ψηλά και πόσα χρώματα να ξεχωρίζει!

Το πράσινο που έχουν τα δάση, το κίτρινο ενός χωραφιού με στάχνα, το κόκκινο του κάμπου με τις παπαρούνες, το μπλε της θάλασσας! «Τι καλά θα ήταν, μαμά, να είχαν φτερά και οι άνθρωποι» έλεγε κάθε μέρα στη μαμά της. «Ίσως αν πετούσαν, να ταξίδευαν και σε άλλους κόσμους, εκτός από τούτον το δικό μας κόσμο της γης. Αλήθεια, μπορούμε να το πετύχουμε αυτό;»

«Γιατί δεν ρωτάς την ηλιαχτίδα τη Λουκουμίτσα που όλη μέρα σεργιανίζει στο παράθυρό σου;» απάντησε η μαμά της. «Εκείνη σίγουρα θα ξέρει αν μπορούν οι άνθρωποι να πετάξουν, επειδή είναι κόρη του Ήλιου και βλέπει τα πάντα από κει πάνω».

Μια μικρούλα μελιτζάνα
τη βαφτίσανε Μαριάννα
και της δώσαν για φουστάνι
ένα πράσινο κοτσάνι...

Τα βαφτίσια της Μαριάννας

Μια Κυριακή πρωί, στον λαχανόκηπο του μπαρμπα-Φώτη, τα λαχανικά ετοιμάζαν μεγάλη γιορτή. Η κυρία και ο κύριος Μελιτζάνας σήμερα θα βάφτιζαν το κοριτσάκι τους, μια τόση δα μελιτζανούλα και θα την ονόμαζαν Μαριάννα.

Όλοι οι κάτοικοι του μεγάλου αγροκτήματος ετοιμάζονταν πυρετωδώς για τα βαφτίσια! Ακόμη και τα ζώα! Φρόντιζαν για τα δώρα που θα πρόσφεραν στη μικρή Μαριάννα, κοίταζαν να περιποιηθούν λίγο περισσότερο τον εαυτό τους για να είναι όμορφοι, έψαχναν στις ντουλάπες τους δισκάκια γραμμόφωνου με χορευτική μουσική για να τα φέρουν στο γλέντι!

Τραπέζια στρώνονταν με κάθε λογής λιχουδιές και πολύχρωμες γιρλάντες στόλιζαν από τη μια άκρη ως την άλλη τον λαχανόκηπο!

